

Udtrykket "farligt angreb på person" skal forstås på samme måde som i nr. 1.

Efter § 17, *stk. 1, nr. 5*, kan skydevåben anvendes med henblik på at sikre pågribelsen af personer, der har eller med rimelig grund mistænkes for at have påbegyndt eller gennemført et farligt angreb på samfundsvigtige institutioner, virksomheder eller anlæg.

Bestemmelsen vil i praksis kun sjældent finde anvendelse. Kravet om nødvendighed og forsvarlighed vil indebære, at det formentlig kun vil være i forbindelse med handlinger, der har karakter af terrorvirksomhed, at anvendelse af skydevåben kan komme på tale.

Angrebsobjekterne samfundsvigtige institutioner, virksomheder eller anlæg svarer til bestemmelsen i nr. 3.

Endelig kan skydevåben anvendes efter § 17, *stk. 1, nr. 6*, med henblik på at sikre pågribelsen af personer, der har eller med rimelig grund mistænkes for at have begået alvorlige forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed, mod statsforfatningen eller de øverste statsmyndigheder. Bestemmelsen sigter til de forbrydelser, der følger af straffelovens kapitel 12 og 13.

Det følger af § 17, *stk. 2*, at politiet, før der afgives skud, der indebærer risiko for skade på person, så vidt muligt først ved advarselsråb og dernæst ved varsels-skud skal tilkendegive, at politiet har til hensigt at skyde, hvis politiets påbud ikke efterkommes. Det skal endvidere så vidt muligt sikres, at vedkommende har mulighed for at efterkomme påbuddet.

De formelle krav om advarselsråb og varsels-skud er en præcisering af de almindelige betingelser for magtanvendelse efter bestemmelsen i § 14.

Bestemmelsen omfatter først og fremmest sigtede skud mod person, men også skud mod genstande er omfattet, hvis skuddet kan indebære fare for skade på person, f.eks. på grund af risiko for rikoletterende projektiler.

Enhver mundtlig ordre fra politiet anses i politilovens forstand som et påbud. Et påbud skal så vidt muligt følges op af et advarselsråb, som udtrykkeligt tilkendegiver, at politiet har til hensigt at skyde, hvis påbuddet ikke følges.

Der skal endvidere så vidt muligt afgives varsels-skud.

Hvis der ikke er tid til at give påbud eller ved advarselsråb eller varsels-skud at tilkendegive, at politiet har til hensigt at skyde, kan politiet skyde umiddelbart. Sådanne situationer vil i praksis formentlig kun opstå ved meget pludselige (farlige) angreb. Advarselsråb

og -skud vil herudover f.eks. kunne undlades, hvis det vil indebære en optrapning af situationen.

Varsels-skud skal efter den gældende administrative regulering afgives, så de i den foreliggende situation ikke udgør en nærliggende fare for andre. Varsels-skud afgives derfor, hvis det sker under åben himmel, lige op i luften, jf. kundgørelsens § 8, *stk. 2*. En lignende administrativ bestemmelse forudsættes videreført, jf. bemærkningerne til § 21 nedenfor.

Efter § 17, *stk. 3*, må der kun skydes i yderste nødsfald i en situation, hvor der er nærliggende risiko for, at udenforstående vil blive ramt af skuddet.

En tilsvarende bestemmelse findes i dag i kundgørelsens § 5.

Med bestemmelsen præciseres forsvarlighedsbetingelsen i de situationer, hvor der er nærliggende risiko for at ramme udenforstående.

Betingelsen om "nærliggende risiko" for udenforstående indebærer, at situationer, hvor der alene er en mere teoretisk risiko for, at udenforstående vil kunne blive ramt af skud, ikke vil være omfattet af de skærpede betingelser for skudafgivelse. En nærliggende risiko for, at andre personer kan blive ramt, vil navnlig være til stede i situationer med mange mennesker, men også risikoen for gennemskydning og rikoletterende projektiler kan efter omstændighederne medføre en nærliggende risiko for andre.

Hvorvidt der foreligger "yderste nødsfald" vil afhænge af en konkret vurdering af den enkelte situation. Det må dog som udgangspunkt kræves, at der foreligger en høj grad af sandsynlighed for, at personer pådrager sig alvorlige helbredsskader eller mister livet, hvis politiet ikke griber til anvendelse af skydevåben.

Pågribelse af en person eller afværgelse af fare for tingsødelæggelser vil som udgangspunkt ikke kunne berettige anvendelse af skydevåben, hvis det vil indebære en nærliggende risiko for, at udenforstående kan komme til skade.

I § 17, *stk. 4*, angives særlige betingelser for anvendelse af skydevåben, når en polititjenestemand er under kommando.

En polititjenestemand må herefter alene skyde på eget initiativ, hvis det sker med henblik på at afværge et farligt angreb på en person, jf. *stk. 1, nr. 1*, eller i øvrigt for at afværge fare for nogens liv eller alvorlige helbredsskader, jf. *stk. 1, nr. 2*.

En lignende bestemmelse findes i dag i kundgørelsens § 7.

§ 17, *stk. 5*, indebærer, at politiet har pligt til straks at sørge for lægehjælp til personer, der er ramt af politiets skud. Bestemmelsen gælder, uanset hvor den